

[Sundhedsministeren]

Derudover ved vi jo også, at der er særlige miljøer uden for den organiserede idræts område, hvor et misbrug af anabolske steroider og de andre stoffer rent faktisk finder sted. Her mener jeg, at der er brug for, at vi strammer op – meget gerne oplysningsmæssigt, som flere ordførere har været inde på – men også ved at markere meget tydeligt, at vi ikke ønsker den aktivitet i den del af idrætten og idrætsudøvelsen, som finder sted uden for idrætsorganisationerne. Det kan vi bedst gøre ved ikke blot at strafbelægge indførsel og udførsel af disse midler, men også besiddelsen af dem, og det er det, der er tale om her.

Så vil jeg blot sige til slut, at når hr. Jan Køpke Christensen ligesom tvivler en lille smule på, om der er brug for initiativet her, vil jeg sige, at det mener jeg at der er; specielt for den del af idrætsudøvelsen, der ligger uden for den organiserede idræts verden. Dertil kommer, at rent faktisk har idrætsorganisationerne – netop den organiserede idræt – bedt os meget om at bistå ved at gennemføre en lovgivning af denne karakter, så man får understreget, at det ikke er acceptabelt at tage anabolske steroider og de andre stoffer i forbindelse med idrætsudøvelse.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg er ganske enig med ministeren i, at idrætten har gjort det fornemt med behandlingen af de mennesker, der har misbrugt sporten ved at bruge dopingmidler, med hensyn til at give karantæne osv. Jeg synes, det er og bliver den eneste måde, man kan dæmme op for det. Selv om en, der har taget stofferne, får en bøde på eksempelvis 1.000 kr., er det altså ikke det, der afskrækker den pågældende fra at tage dem. Det, der afskrækker, er netop, at man får karantæne i længere perioder, og det synes jeg at man har gjort udmærket inden for sportsverdenen og sportsorganisationerne. Det var det, jeg understregede, og jeg er ganske enig med ministeren i, at selvfølgelig skal vi af al magt fordømme misbrugen af dopingmidler. Naturligvis er de sundhedsskadelige, det ved vi alle sammen her i denne sal.

Men der er jo også mange andre ting, der er sundhedsskadelige, men som ikke er gjort ulovlige; det ved vi jo også godt, og derfor, hr. minister, er der en grænse for, hvor meget lov-

givning vi skal have, og hvor bred man skal lave lovgivningen. Derfor siger vi som et ansvarligt parti, at vi kan se, at der er mange positive elementer i forslaget, men der er også nogle negative, og derfor gør vi det helt rigtige: Vi tager det ikke bare ukritisk og accepterer det, men vi vil arbejde videre med det i udvalget, så vi får de ting belyst, som vi ønsker at belyse. Man skal passe på, at man ikke bare springer på vognen omgående, men også undersøger de ting, man eventuelt er i tvivl om.

Men der er ingen tvivl om, at vi er enige i sigtet. Naturligvis skal vi med vold og magt bekæmpe de mennesker, der benytter sig af dopingmidler.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 19:

Forslag til lov om ændring af lov om musik.
Af kulturministeren (Jytte Hilden).
(Fremsat 6/10 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Søren Hansen (S):**

Det ville være nemmere, hvis musikinteressen her i landet havde én størrelse, hvis den var konstant. Det ville være nemmere, hvis det var sådan, at når aktiviteten og interessen på det rytmiske område steg, så svandt interessen på det klassiske område tilsvarende. Det ville være nemmere, hvis en øget interesse på det udenlandske område for dansk musik blev modsvaret af en tilsvarende mindre interesse

[Søren Hansen]

inden for landets grænser. Det ville være nemmere, hvis den mærkbare og i øvrigt glædelige stigning for musikskolernes vedkommende blev modsvaret af en tilsvarende automatisk dalende aktivitet på de øvrige musikuddannelsers område. Men sådan er det ikke, sådan er livet ikke.

Her er der virkelig tale om et område, hvor det har vist sig, at appetitten stiger, mens man spiser, og det synes jeg i øvrigt vi skal være rigtig glade for. Det er jo et temmelig opbyggeligt interesseområde, der her er tale om.

Lovforslaget skaber ikke overflod, langtfra. Men det giver mere luft, det giver flere muligheder, og så retter vi op på en række områder, så vi nærmer os de intentioner, der var på f.eks. landsdelsorkesterområdet, på musikskolernes område osv. Nu kan disse intentioner opfyldes – eller på det nærmeste opfyldes.

I den forbindelse synes jeg, der er grund til at sende en hilsen til kommunerne og til amtene, og den skal være venlig, for i den periode, hvor der var smalhals, hvor der ikke var ydelser til det, man havde forestillet sig, da lovene blev gennemført, fordi ydelserne ikke var oppe på det nødvendige niveau, holdt man alligevel fast i, at orkestrene, musikskolerne osv. kunne fungere, og det synes jeg der er grund til at være glad for.

I kraft af det foreliggende lovforslag vil der blive satset mere på dansk musik i udlandet, og det synes jeg er en rigtig ting. Det skulle man have gjort meget tidligere. Carl Nielsen fyldte for nylig 125 år. Det opdagede man stort set verden over. Der blev lavet seminarer, kurser, orkesterserier osv., osv., og forskningsprojekter blev sat i gang i udlandet. I Danmark opdagede vi det på det nærmeste ikke. Tænk, hvis vi i tide havde opdaget, at vi havde en stor komponist – nærmest en verdenskomponist – her, tænk, hvad vi som en lille nation ville have kunnet få ud af det! Nu satses der kraftigere på det, og det er helt udmærket.

Men når vi er i den gade, vil jeg gerne sige, at der er brug for en væsentlig bedre koordinering, når det drejer sig om en dansk indsats for kultur- og kunstsport. Alt for mange styrelser og ministerier er blandet ind i sagen uden tilstrækkelig koordinering. Måske kan dette give anledning til, at man tager fat på den side af sagen.

I lovforslaget er der en fornuftig balance mellem de forskellige musikformer og de forskellige aktiviteter inden for musikområdet, og jeg synes nok, der er grund til at sende en tak til de meget kvalificerede og velargumenterede forarbejder, vi har fået både fra Statens Musikråd og fra Orkesterudvalget. Der har i forbindelse med et enkelt af Orkesterudvalgets forslag været en længere debat, nemlig om kvoter, om, hvor meget orkestrene skal spille af en bestemt slags musik, hvor ofte osv. Jeg bryder mig ikke om faste kvoter. Den kunstneriske frihed bør også gælde for programvalget. Men jeg kan til gengæld meget godt lide det kraftige signal, der er udgået fra Orkesterudvalget om, at der bør spilles mere dansk, mere nordisk musik og mere af den nye danske musik. Bach og Beethoven, Kuhlau og de andre var jo også unge og helt nye engang; det skal vi huske.

Så synes jeg ikke, vi kan debattere den nye musiklov uden at sende en hilsen til Københavns Kommune i anledning af den gode og meget flotte beslutning om at bygge et musikhus. Heller ikke det bliver nemt; også det projekt vil blive fyldt med vanskeligheder og problemer. Men på et tidspunkt vil huset stå der. Jeg er nogenlunde sikker på, at historien, som vi kender den fra operahuset i Sydney, fra Århus Musikhus og de andre gode huse vil gentage sig, men det er en rigtig god beslutning.

Med disse bemærkninger: Socialdemokratiets tilslutning til det fremsatte lovforslag.

H. P. Clausen (KF):

Musikområdet har været et kulturområde i vækst og i blomstring i de sidste 15, måske 20 år. Det synes jeg er glædeligt, og det tilbageviser jo på bedste måde de kulturpessimister, der fra tid til anden har hævdet, at de elektroniske medier passiviserer og bremser den aktive kulturaktivitet. Uden radio, uden plader, uden bånd og tv havde vi ikke fået den store levende aktivitet, som vi nu har på musikområdet.

Efter Det Konservative Folkepartis opfattelse danner musikloven i det store og hele en rimelig ramme om det danske musikliv. Jeg er tilfreds med, at lovforslaget i det hele fastholder og viderefører den hidtidige ordning.

Jeg kan også tilslutte mig, at den hidtidige stærke specificering i musiklovteksten er forenklet. Det er en fordel, og jeg tror, det vil blive en fordel for alle parter, at man har fået denne forenkling.

[H. P. Clausen]

Jeg synes, det er godt, at det præciseres i loven, at Musikerådets opgave også er at fremme dansk musik i udlandet. Det er helt naturligt og væsentligt, at det sker.

Vi kan også støtte principændringerne med hensyn til, at visse områder – og det gælder jo specielt de områder, som har med undervisning og med internationale formål at gøre – placeres i en lidt anden forbindelse med Musikerådet end resten af området, idet der her er tale om, at der skal forelægges planer for ministeren, som derved får en koordinerende rolle. Jeg synes, det er rimeligt, at der sikres en koordinering netop på undervisningsområdet og for det internationale samarbejdes vedkommende. Jeg er enig med hr. Søren Hansen i, at det ville være rart, hvis det kunne blive udgangspunktet for, at man ud over den koordinering, der nu kan ske i Kulturministeriet, fik en koordinering af vor indsats i udlandet, som så mange ministerier er interesseret i at fremme, og hvor kulturen er med.

Det er godt, at man understreger musikskolernes betydning. Jeg synes nok, at de tal, der er sat på væksten for musikskolerne, er store; det kan vi måske tale om under udvalgsarbejdet eller i hvert fald få dokumentation for, hvordan man har regnet sig frem til de talstørrelser, der er tale om. Men musikskolerne er jo i mange henseender et væsentligt arnested for udviklingen af musikforståelse og fornemmelsen for aktiv musikudøvelse.

Jeg har også betænkkeligheder, det skal jeg ikke skjule. Jeg kan ikke se rimeligheden i, at orkestrene direkte skal pålægges bestemte repertoirekrav, selv om jeg godt kan se, at det er mildnet i forhold til Orkesterudvalgets meget bastante kvoteringsovervejelser, som også hr. Søren Hansen var inde på. Jeg synes slet ikke, det skal stå der; jeg synes, at den gamle formulering var ganske fortræffelig. Jeg stoler på ledernes kvalitetsbevidsthed og ansvarlighed, og jeg synes, det er tilstrækkeligt med de bemærkninger, der står om den moderne musik. Desuden synes jeg, man må sige, at hvis man opretter en pulje specielt til at fremme disse formål, er det, man kunne ønske, nået. Jeg savner skolekoncerter nævnt direkte i lovforslagets bemærkninger.

Nu skal jeg ikke trække flere enkeltheder frem, dem kan vi tage op under udvalgsarbejdet, men den hovedbetænkkelighed, jeg skal gø-

re gældende, drejer sig om økonomien. Det er en meget stærk forøgelse af udgifterne, der sker på musikområdet. Det er jo et område, som i forvejen er godt behandlet, men der er også et hensyn at tage til statsfinanserne. Vi regner med og håber på at komme ind i forhandlingerne om finansloven, og vi forventer, at regeringen udsætter nye udgifter, indtil de har været set i en helhed i en politisk forhandling. Det spørgsmål vil vi også gerne tage op under udvalgsarbejdet for at se – som jeg sagde før – hvordan mellemregningerne ser ud for de sluttal, man er nået frem til.

Jeg frygter en skævvridning. Man skal være opmærksom på, at musikken i perioden 1981-91 har haft en vækst i støtten på 77 pct., når man regner i 1990-priser. Det er meget, meget mere end væksten på andre områder, og jeg kan ikke rigtig se, hvordan vi skal sikre en fornuftig økonomisk balance med dette lovforslag; det vil vi også tage op i udvalget. Det gælder alle de tal, som står i lovforslaget og i bilaget. Vi godtager dem ikke uden videre, men vi er parat til en åben og konstruktiv behandling i udvalget – vi går ind i udvalgsarbejdet med åbent sind, skal jeg sige, i håbet om, at vi vil blive hørt, selv om der vel reelt er flertal for det foreliggende lovforslag. Men vi er til at tale med.

Birthe Rønn Hornbech (V):

I Venstre mener vi, at den overordnede struktur, der er skabt med tidligere musiklove og musikeråd, skal bevares. Vi mener også, det er nødvendigt at lægge vægt på, at den professionelle udøvende musik af kvalitet – jeg gentager: af kvalitet – støttes. Ikke ethvert eksperiment skal understøttes for offentlige midler; for Venstre er kvaliteten helt afgørende.

Det er naturligvis helt nødvendigt for dansk musikliv i dag og i fremtiden, at der er et underlag af professionelle orkestre til at fremføre både ældre og moderne musikværker, og det er nødvendigt, at der er et antal orkestre af en vis størrelsesorden, så der ikke af den grund behøver at være indskrænkninger i repertoiret, ligesom det bør være muligt at komme til større koncerter uden at skulle rejse fra den ene ende af landet til den anden. Det, at man tidligere troede, man bare kunne skære i et landsdelsorkestrets besætning for at spare, er naturligvis fuldstændigt tåbeligt. Enten har man et orke-

[Birthe Rønn Hornbech]

ster i en landsdel, der kan spille det hele, eller også har man ikke noget orkester.

Til gengæld mener jeg, det er udtryk for en helt fejlagtig opfattelse i en lovtæst at diktere landsdelsorkestrenes repertoire. Nu ved jeg ikke, hvor meget kulturministeren kommer til klassiske koncerter, men min egen erfaring er, at det, jeg vil kalde moderne klassisk musik, spilles mere og mere. Meget af den moderne musik er jo udsat for mindre grupper eller enkeltinstrumenter og spilles f.eks. ofte i kammermusikforeninger. Vi skal ikke her i Folketinget til i detaljer være smagsdommere og afstikke repertoireplaner for orkestrene; det ville være en hel misforståelse. Den bestemmelse vil vi meget gerne have ud af lovforslagets tekst.

Også for fremtidens danske musikliv er det naturligvis nødvendigt, at der dels er adgang til den fornødne uddannelse og dels er det nødvendige antal orkestre for at animere ungdommen til at tage en musikuddannelse og i kortere eller længere tid udøve musikken her i landet, ligesom vi er enige med ministeren i, at dansk musik i udlandet bør opprioriteres.

Forudsætningen for en dygtig generation af udøvende musikere er naturligvis et bredt rekrutteringsgrundlag, og her spiller musikskolerne en uvurderlig rolle. Musikskolerne stimulerer musikinteressen og giver desuden mulighed for, at unge med evner overhovedet opdages.

Understøttelse af den udøvende kunst er for mig nødvendig for kontinuitetens skyld, selv om der overhovedet ikke var noget publikum. Men for at kvaliteten kan blive så god som overhovedet muligt, er det naturligvis utrolig vigtigt, at der også er et kyndigt og kritisk publikum. Her vil jeg gerne pege på de mange musikforeninger og oplysningsforbund, som landet rundt ved foredragsvirksomhed og musikopførelse stimulerer interessen for og viden om musik. Både i musikforeningerne og i oplysningsforbundene gøres der et utrolig værdifuldt folkekulturelt arbejde, i høj grad på frivillighedens grund.

Men så kommer vi til den alvorlige del af festen. Det er jo i høj grad en økonomisk sag, og ministerens pengepung synes meget stor. Jeg vil gerne spørge: Hvilke kunstarter skal det gå ud over, hvis musikken skal have næsten 300 mio. kr. i de kommende tre år? Det er vi bekymret for. Vi er meget betænkelige med

hensyn til, om ministeren kan få det regnestykke til at hænge sammen med de øvrige gode ting, som skal bevilges på en kulturministers budget. Vi vil derfor ikke komme med konkrete tilsagn om økonomien i dag og heller ikke det modsatte, men henvise til, at også dette må indgå i de verserende finanslovforhandlinger.

Der er bestemt ting i lovforslaget, vi vil kunne støtte, under forudsætning af at vi kan nå til økonomisk enighed, og der er andre ting, som vi vil børe nøjere i under udvalgsarbejdet. Bl.a. mener jeg, det har interesse at se på egenbetalingen inden for de forskellige områder og også foretage en sammenligning med hensyn til mulighederne for ungdomsskoler og oplysningsforbund.

Men alt i alt vil jeg med disse bemærkninger forsikre ministeren om, at Venstre til gavn for musiklivet og det samlede kulturliv vil se både positivt og omkostningsbevidst på lovforslaget.

Pernille Frahm (SF):

Endelig kom det! Endelig kom lovforslaget vedrørende et område, der sprudler, men som også har nogle meget skrigende og akutte behov.

Fru Birthe Rønn Hornbech siger, at vi ikke skal være smagsdommere. Der er efter min mening ikke tale om at være smagsdommere, men om at vurdere, at der er nogle områder, der klarer sig selv fint, og som ikke behøver vores indblanding, og så er der altså andre områder, som for at fortsætte, for at eksistere, for at videreudvikle sig har behov for støtte fra staten. Sådan er det.

Det foreliggende lovforslag er stærkt inspireret af Musikrådets forslag til en revision af musikloven, som SF jo fremsatte i sidste samling. Derfor kan vi kun være tilfredse med, at det nu foreligger fra ministerens egen hånd, for så er der jo en chance for, at vi får et flertal, så vi kan få det vedtaget.

Hvad angår finansieringen er det selvfølgelig lidt ærgerligt, at de oprindelige 3 år skal strækkes til 4 år, men o.k. Jeg er sikker på, at når vi har en kulturminister, der er gået til arbejdet med den idé, at vi skulle forøge de kulturelle budgetter med 50 pct. – over en årrække vel at mærke – så skal vi også nok få fundet pengene til at finansiere dette lovforslag.

[Pernille Frahm]

Så har jeg lidt til småtingsafdelingen. Jeg synes, det er udmærket, at man har lavet en forenkling af de mange grupper, som Musikrådet ellers har haft at arbejde med, men det foreslås, at der ifølge lovens § 3, stk. 2, hvert år skal laves en fremadrettet aktivitetsplan, som skal godkendes af ministeren. Dér kunne jeg godt forestille mig, at vi måske lagde op til – enten som et forlig eller på andre måder – nogle lidt længerevarende retningslinier, så vi ikke får en situation, hvor tilfældige flertal i Folketinget eller tilfældige kulturministre for den sags skyld foranlediger en alt for stor slingekurs på musikområdet. Måske kunne vi lave en fordeling af nogle af pengene på nogle af grupperne, så vi i hvert fald har en slags minimumspulje til sikring af nogle af de grupper, der måske ikke er så udfarende, måske ikke er så voldsomme til at slå for deres krav, og så har resten i en fællespulje. Det er noget jeg synes vi skal tale om undervejs, når vi behandler dette lovforslag.

I lovens § 3, stk. 1, 5) om det internationale er der et område, som jeg er meget glad for er kommet med. Men jeg synes måske, at ordene »andre aktiviteter« godt kunne trænge til en uddybning, så vi ikke risikerer at få alt for mange penge afsat til noget, som egentlig ikke er musik.

Jeg savner også lidt om de skabende musikere. Jeg ved godt, at vi har Statens Kunstfond til at støtte de skabende kunstnere, men det er ikke nok. Måske kunne vi se på, om der var mulighed for under denne lov at få lidt penge til de skabende kunstnere.

Med hensyn til musikskoler står der i bemærkningerne til lovforslaget, at man vil forøge tilskuddet til musikskolerne, så man i højere grad kan leve op til målsætningen om, at staten refunderer de 25 pct. af lærerlønsudgifterne. Jeg kunne godt tænke mig at vide lidt mere om, hvad man mener med, at man i højere grad vil leve op til målsætningen. Vil man, eller vil man ikke leve op til målsætningen?

Med hensyn til landsdelsorkestrene er jeg meget tilfreds med det, der står, hvis man virkelig – sådan har jeg forstået det – vil tilbage til en ordning, hvor man refunderer 50 pct., dog 75 pct. til Sønderjyllands Symfoniorkester.

Vi vil tilsige en meget positiv arbejdsindsats i udvalget.

Pia Kjærsgaard (FP):

Dette lovforslag drejer sig om en udvidelse af beføjelserne til at give flere penge til kulturområdet, hvilket Fremskridtspartiet er imod. Derfor kan vi ikke støtte det. Vi finder, at lovforslaget er udtryk for ægte socialdemokratisk politik og endnu et eksempel på, hvor hurtigt en socialdemokratisk ledet regering kan skabe store underskud.

Jo flere tilskud der ydes til kunst og kultur, jo dårligere bliver det. Fremskridtspartiets holdning er helt klar: afvikling af den offentlige støtte til kunst og kultur, fordi man så netop højner disse ting.

Ifølge kulturministerens lovforslag skal pengene ikke blot gives til musikliv i Danmark, men også til musikliv i udlandet. Det åbner for nye milliontilskud, og det vil være et bundløst kar, hvor kulturministeren blot skal have sin bevilling på finansloven for at kunne forære pengene – og det er altså stadig væk skatteydernes penge – væk i én lind strøm.

Kulturministeren mener sig også berettiget til at styre, hvilken musik der skal udføres. Det fremgår af ændringen til § 4, stk. 2, nr. 1, hvor det nu står anført, hvad orkesterkoncerter skal omfatte, hvis det er landsdelsorkestre m.v. Hvad »m.v.« står for, kan jeg jo ikke rigtig vide.

Det bekræfter blot, at kulturlivet ikke får lov at udfolde sig i frihed, når en minister blander sig, fordi der skal ydes statspenge til kulturen. I 1990 var der således 2,6 mio. kr. til drift af Musikrådet samt ca. 3,6 mio. kr. til nye musikformål. Disse 6 mio. kr. er nu på få år steget til 25 mio. kr., og regeringen forventer en stigning til 40 mio. kr. om blot fire år. Det er uhørt at bruge borgernes penge til den slags. Østlandenes statsensemble vil snart blegne over for denne statsvirksomhed.

Lad mig til sidst spørge kulturministeren: På side 9 i bemærkningerne til lovforslaget står der, at lovforslaget ingen administrative eller økonomiske konsekvenser har for amter eller kommuner. Jeg kan ikke få det til at hænge sammen med kommentaren på side 4 under »Landsdelsorkestre«, hvor ministeren skriver, at ministeriet agter at optage forhandlinger med amter og kommuner om fastlæggelse af 4-årige budgetaftaler, der vil kunne skabe mere stabile økonomiske vilkår for orkestrene. Er det en rent praktisk, administrativ opgave, der

[Pia Kjærsgaard]

skal løses? Og kan ministeren give kommuner og amter garanti for, at de ikke skal betale noget som helst for ministerens kulturideer i forbindelse med det lovforslag, vi her behandler?

Statsstyret kunst og i dette tilfælde statsstyret musik er uacceptabel for Fremskridtspartiet. Med disse bemærkninger skal jeg afvise, at Fremskridtspartiet vil støtte forslaget.

Lone Dybkjær (RV):

Efter fru Pia Kjærsgaards meget klare tale kunne der selvfølgelig godt være anledning til at gå ind i en mere principiel diskussion om, hvad man skal finansiere, og hvad man ikke skal finansiere. Jeg tror i virkeligheden ikke rigtig, at tiden er inde endnu. Men jeg synes, det er fint, at Fremskridtspartiet udtrykker sig så klart på dette felt. Man kan så ved en senere lejlighed tage en diskussion om, hvad det egentlig er, man skal hjælpe til med i forbindelse med etablering og fornyelse af velfærds-samfund. Og det er jo rart, når der er nogle klare skillelinier.

Så vil jeg ellers sige, at Det Radikale Venstre naturligvis støtter dette forslag, samtidig med at jeg selvfølgelig mener, at vi skal tage til os, at der er en åbenhed fra de andre partier, som ikke står bag regeringen, til at diskutere tingene. Så må vi se, hvad vi kan nå frem til. Det, at der er enighed bag et lovforslag, behøver jo ikke at betyde, at argumenter ikke kan komme til at spille en rolle. Under alle omstændigheder vil jeg gerne sige, at Det Radikale Venstre i hvert fald ikke er argumentresistent. Det betyder naturligvis også, at der skal være gode argumenter for de ændringer, der skal ind. Men jeg vil ikke afvise, at det kan der være.

Generelt synes Det Radikale Venstre, det er en god ting, at der kommer øgede midler til dette område, hvad enten det drejer sig om musik, eller det er kulturområdet som helhed, selv om vi også har som grundsynspunkt, at man ikke nødvendigvis er hverken en god regering, en god minister eller en god folketingsordfører, blot fordi man skaffer øgede midler til det område, man nu er ordfører eller minister for.

Men der er behov for, at vi styrker det kulturelle område, også fordi der jo ikke er så forfærdelig mange andre, der har mulighed for at gøre det. Og med de pricipper, vi her lægger til grund, deler jeg ikke fru Pia Kjærsgaards angst for, at det hele skal gå hen og blive statsstyret.

I øvrigt er dette jo en genfremsættelse, så der er ingen grund til at tvære så meget rundt i selve lovforslaget. Det, der slår én, når man læser forslaget, er den enorme afstand, der er mellem de faktiske musikudøvere – dem, der mere amatør-mæssigt har glæde af at høre eller udføre – og så sådan et teknisk lovforslag. Og man forstår godt ved blot at læse denne tekst, hvorfor folk indimellem ikke rigtig kan fatte, hvad det egentlig er, der foregår i Folketinget. Men det er nu engang vores opgave i teknisk sprog at forsøge at etablere nogle rammer, og jeg synes, at kulturministeren her har haft en udmærket hånd.

Merethe Due Jensen (KRF):

Jeg vil gerne complimentere kulturministeren for dette lovforslag. Lovforslaget forbedrer mulighederne for dansk musiklivs udfoldelse generelt samt åbner mulighed for internationalt at eksportere vores righoldige musikliv. Der er efter min opfattelse vide rammer for muligheden af, at mange forskellige musikgenrer vil blive tilgodeset, herunder også samarbejdet mellem amatør-musikere og professionelle. Her er et af de områder, hvor vi med god samvittighed kan medvirke til at øge bevillingerne i forventning om, at dette vigtige led i dansk kulturliv kan udvikle sig til glæde for en masse mennesker, både de udøvende og de nydende.

Det er Kristeligt Folkepartis mål, at der skabes miljøer og muligheder for, at mennesker på alle alderstrin kan mødes og sammen beskæftige sig med forskellige aktiviteter, så den svindende fællesskabsfølelse kan genopbygges. Specielt synes jeg, at musik er et rigtig godt alternativ som fritidsinteresse for børn. Et musikliv på professionel basis og på amatør-basis er helt klart med til at opbygge sådanne fællesskaber, som jeg lige har nævnt. Det er nødvendigt med velfungerende professionelle orkestre, kor og ensembler for at skabe et godt miljø for amatør-musikere. Men jeg mener, vi må være åbne for, hvilke professionelle orkestre, ensembler m.v. og amatører der støttes efter § 3. F.eks. kunne de nyetablerede gospelkor være berettiget til støtte. Også støtten til landsdelsorkestrene finder vi i Kristeligt Folkeparti i orden.

Mest af alt glæder det os, at driftsbevillingen til musikskolerne øges, så mulighederne for, at

[Merethe Due Jensen]

de bliver landsdækkende og får en mere ligelig social rekruttering, øges. Og aktiv musikudøvelse er et af de bedste alternativer til børns nedbrydende fjernsynskiggeri og strejfen om på gaderne. Derfor vil Kristeligt Folkeparti give lovforslaget en positiv udvalgsbehandling.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg vil gerne sige alle ordførerne tak for de ord, der er faldet, og jeg vil selvfølgelig gerne specielt sige tak til de ordførere, der har haft ros til lovforslaget. Nu er det jo ikke så svært at blive rost for dette lovforslag, for der ligger faktisk et meget stort grundarbejde fra andre, før jeg nåede frem til mit lovforslag, og det gælder både fra Musikrådets og fra Orkesterudvalgets side. Så rosen skal fra min side gives videre dels til dem, der i mange år har arbejdet intenst med det, og selvfølgelig også til de embedsmænd, som konkret har udformet paragrafferne.

Så vil jeg sige, at noget af det, som jeg er glad for er blevet trukket frem, er spørgsmålet om det internationale samt spørgsmålet om musikskoler. Som mange ordførere har været inde på: Musik bliver der ikke mindre af, musik bliver der mere af, måske især fordi den rytmiske musik også har fået sin plads på budgetterne.

Endelig blev der naturligt nok fra de to oppositionspartier Venstre og De Konservative rejst spørgsmål vedrørende finansieringen. Jeg kan sige, at de beløb, der står i dette lovforslag, meget nøje kan genfindes i regeringens finanslov, hvilket jeg heller ikke tror de to ordførere er i tvivl om. Men jeg vil gerne kvittere for den beredvillighed, der er til at gå ind i og diskutere de enkelte paragraffer og de enkelte formuleringer. Det synes jeg tegner godt for en kulturpolitisk diskussion her i Folketinget.

Så vil jeg gerne til det spørgsmål, som mange også har været inde på, nemlig spørgsmålet om såkaldte kvoter, sige, at det ikke er noget, jeg har fundet på, og såmænd heller ikke noget, der er opfundet i det nye lovforslag. Der er faktisk allerede i den gældende musiklov nogle anvisninger. Det, som regeringen synes er vigtigt, er netop ikke at sætte procenter på, som det blev foreslået – ikke af nogle vidtløftige politikere, men såmænd af fagfolk, der sad i Orkesterudvalget.

Til sidst vil jeg lige gøre en enkelt bemærkning til hver af ordførerne.

Jeg vil sige tak til Socialdemokratiets ordfører, hr. Søren Hansen, for hans gode ord om musiklivet – jeg tror, det holder.

Jeg vil også sige tak til den konservative hr. H. P. Clausen, fordi det blev nævnt, at der kunne være et problem, vi skal løse i forbindelse med skolekoncerterne. Det vil jeg meget gerne være med til at se på.

Jeg vil sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at kvalitet også står øverst på regeringens dagsorden, når det gælder musikpolitik.

Til fru Pernille Frahm vil jeg sige, at man selvfølgelig kan diskutere spørgsmålet om retningslinier. Jeg vil spændt afvente de spørgsmål og forslag, udvalget måtte stille. Det ville jo være helt tosset, hvis jeg ved denne første behandling stod og afviste, at der kunne komme endnu flere gode ideer end dem, der er nedlagt i selve lovforslaget.

Endelig skal jeg sige, at jeg næppe kan blive enig i ret meget kulturpolitisk med fru Pia Kjærsgaard, og jeg deler under ingen omstændigheder det synspunkt, at jo flere offentlige kroner, der går til musik, til kultur, jo dårligere bliver det. Det ville i øvrigt være svært, hvis jeg delte det synspunkt.

Jeg skal sige det konkrete, at jeg tror, det på dette her som på en lang række andre områder vil være småfornuftigt, hvis vi faktisk fik nogle mere forpligtende aftaler mellem de forskellige parter, der er, og det vil sige staten som den centrale politiske del samt amterne og kommunerne. Jeg tror også, der er en stor beredvillighed til at tage det op i netop amter og kommuner; det indtryk får man i hvert fald, hvis man læser den seneste leder, der har været i kommunernes blad, og som netop handler om det kunstneriske område.

Til sidst skal jeg også sige til fru Lone Dybkjær, at det er meget dejligt at have et regeringsparti, der prioriterer kulturpolitikken så højt, som det gøres. Og det er derfor heller ikke noget tilfælde, at det selvfølgelig står meget præcist i det regeringsgrundlag, som foreligger.

Til fru Merethe Due Jensen skal jeg sige, at det er fuldstændig rigtigt, at det er positivt, at vi får mulighed for i højere grad at bruge nogle kræfter, bruge nogle penge, bruge noget iderigdom mellem amatører og professionelle; ellers kommer vi såmænd ikke godt fra det.

[Kulturministeren]

Som jeg har kunnet lytte mig frem til i dag, må dette lovforslag få en let gang på Jorden eller i hvert fald gennem Folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 20:

Forslag til lov om folkebiblioteker m.v.

Af kulturministeren (Jytte Hilden).
(Fremsat 6/10 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Qvist Jørgensen (S):**

Den gældende lov er med mindre justeringer fra 1985, og 8 år er faktisk lang tid i kulturpolitisk sammenhæng.

Med regeringens forslag til ny bibliotekslov bliver der skabt en tidssvarende sammenhæng mellem folkebiblioteker og skolebiblioteker samt de statslige overbygningsbiblioteker. Sigtet med loven er først og fremmest at skaffe flere bøger, inklusive lydbøger, på hylderne.

Baggrunden er den triste, at den samlede vækst af bogindkøb til folkebibliotekerne i ti-året 1980-1990 er faldet med over 27 pct., og i den periode er bogpriserne steget mere, end kommunernes budgetter kunne følge med til. Derfor er det så vigtigt, at der ses ganske nøje på mulighederne for netop at styrke indkøbskontiene.

I 1994 afsættes der i henhold til lovforslaget yderligere ca. 6 mio. statslige kroner til forhøjelse af centralbibliotekernes indkøb. Derfor er den forbedrede økonomi efter Socialdemokra-

tiets opfattelse et af de væsentlige elementer – måske det allervæsentligste – i dette lovforslag, og der er stor signalværdi indbygget, idet regeringens og statens positive engagement understreges.

Dette større statslige engagement kan ud over den direkte saltvandsindsprøjtning på de 6 mio. kr. også ses bl.a. i den løsning, der foreslås vedrørende centralbibliotekernes statsfinansiering. Dermed får staten et direkte medansvar, og dens rolle understreges også i relation til det vigtige lånersamarbejde, idet de statslige overbygningsfunktioner for første gang defineres i selve lovforslaget. Jeg tænker på kapitel 4, hvor Statsbiblioteket, Blindebiblioteket, Depotbiblioteket og Indvandrerbiblioteket direkte er nævnt i selve lovteksten.

Der har allerede været rejst det spørgsmål, om ikke det er hensigtsmæssigt med en større præcisering af de forskellige forskningsbibliotekers rolle og forpligtelse i det interurbane lånesamarbejde end den, der er i lovforslagets § 14.

Hvad angår materialevalget, er der grund til at understrege folkebibliotekernes opgave med at sikre det brede udvalg uden at glemme kvaliteten, også i forholdet til de smalle genrer som f.eks. lyrikken.

Den interessante debat om »Den gode bog«, der har foregået sommeren over, baseret på Anne Lise Japsens bog, har været uhyre nyttig og har sat problemet i relief.

Jeg vil gerne fremhæve, at hvad angår materialevalget, går vi ikke ind i styringen af bog- og materialekøbet; men det er vigtigt at gøre opmærksom på den indlysende forpligtelse, der fremgår allerede af lovforslagets kapitel 1, vedrørende kvalitet og alsidighed også i materialetyper samt hensyn til særlige handicapgrupper.

Hvad angår økonomien i forslaget, vil jeg fremhæve, at det synes tydeligt, at ministeren lægger op til – dels gennem fortsatte forhandlinger med kommunerne, dels ved en villighed til selv at yde og dels ved åbenhed over for fleksible løsninger f.eks. med hensyn til åbningstiderne – at lovforslaget skal være udgiftsneutralt for kommunerne. Dette fremgår også af den korrespondance, der foreligger.

Jeg synes, og mange andre synes, at der er én enkelt skønhedsplet i lovforslaget, men jeg tror, vi skal lade den ligge ved denne lejlighed.